

Åsa Vibeke Sjøholm: »Hjerterytme«.

Ung, norsk kunst i Bøvlingbjerg

Tangsøgade 4 skiller sig ud fra mængden af landgallerier.

Af Lars Olsson

Hvis man sætter en nål i kortet for hver nedlagt skole eller for-henværende mejeri, som af en eller anden ildsjæl har fået nyt liv som »kunstcenter«, vil der danne sig et opmuntrende billede, et indtryk af, at kulturen trives som aldrig før, selv på den yderste og mest forblæste rand. Træder man indenfor i et af disse »Det Gamle...« dit eller dat, afløses optimismen dog hurtigt af en fornemmelse af træ rutine og af at man har set det hele så uendelig mange gange før. »Kunsten« består af sølvbryllupsgaver, de sædvanlige granitfisk, rustne jernfugle på spid, tusinde måder

at anbringe et fyrfadsllys på, garneret med lidt dæmpet Vivaldi på båndoptageren og den lokale Hofmeister-epigon på væggene. Disse galleriers højsæson er julen, hvor deres speciale er allermost efterspurgt: Hygge og nostalgi. Desværre udgør de efterhånden også de lokale ugeavisers kunsthorisont.

Og så er der undtagelserne - på egen omkring Lervig er det f.eks. elværket i Dybe, Kulturcenter Tuskar og Tukateatret i Fjaltring, hvor der næsten aldrig bliver gået på kompromis med kvaliteten, samt Tangsøgade 4 i Bøvlingbjerg, som helt og aldeles er viet den seriøse, danske og

internationale samtidskunst.

Grafikeren Klavs Weiss er manden bag udstillingsstedet ved siden af Hornvarefabrikken, et par nøgterne rum uden gløgg og hjemmebak, men for tiden med to norske kvinders næsten minimalistisk smukke og tankevækkende malerier og grafiske collager på væggene.

Åsa Vibeke Sjøholms (f. 1964) malerier tager livet på rumillusionen og bevæger sig på randen af det kaotisk flimrende, men bruger formattet og linjen som korrektiver, som værktøjer til at overbevise sig selv og beskueren om, at kunsten kan skabe struktur, orden og skøn-

hed. Ved hjælp af overlappning, farvetoning og skiftende fokusering får hendes billeder en uendelig, ejendommeligt smuk dybde, men de ornamentale, bølgen- de og biomorfe linjer på fladen (som f.eks. i »Hjerterytme«) tvinger hele tiden beskuerens blik tilbage på lærredets overflade - det er sådan en evigt veks- lende gestaltning, der finder sted på vores indre nethinde, dybden og fladen udelukker gensidigt hinanden, men er påtrængende og opmærksomhedskrævende til stede på samme tid - derfor bli- ver hendes værker til aldrig udtømte meditationsobjekter. De virker lidt ligesom den slags komplementære billeder fra psy- kotests og køreskoletærbøger der enten forestiller en vase eller ansigtsprofiler - uden sam- menligning i øvrigt, for Sjøholms billeder er netop kunst: De rummer det stoflige nærvars skønhed og vidner om at der lig- ger en besindelse på de billed- kunstneriske eksistentialer bag

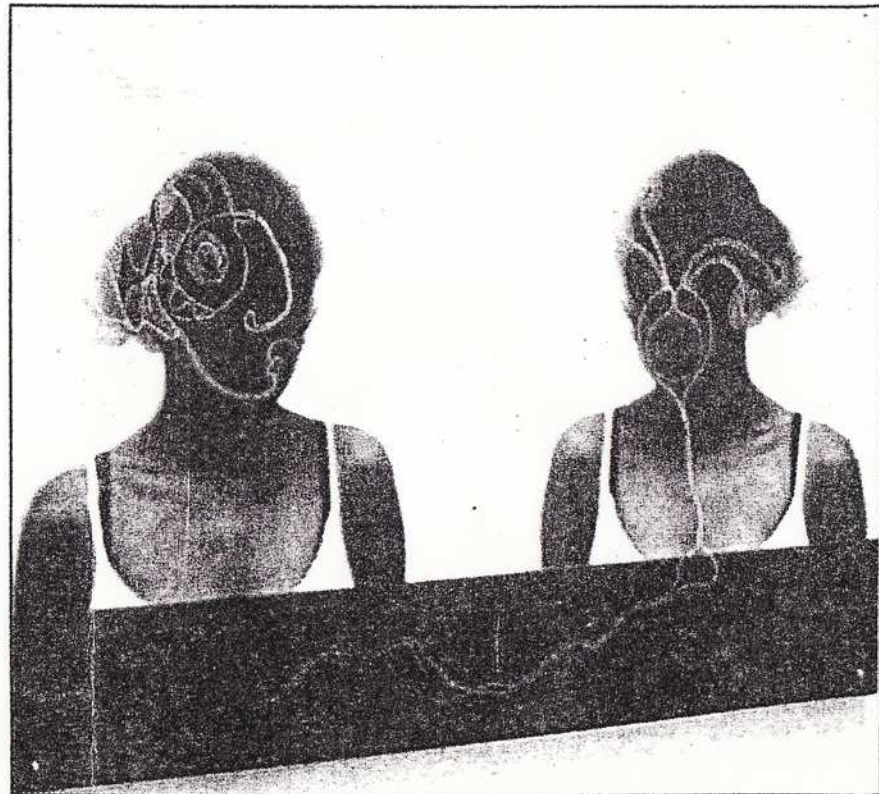
arbejdet, her en kamp mellem formløshed og struktur, det sidste skaber hun også ved at bruge det kvadratiske format og ophæng- ningen i serier. Hvor er det godt at opleve kunstnere som virkelig går til kanten af det mulige, prøver at strække elastikken lige til bristepunktet og forske i ele- mentært maleriske problemstil- linge.

Cathrine Giljes (f. 1971) bear- bejdede fotocollager er uhyre feminine, muligvis også femini- stiske, uden dog at være private eller intime. Slørede sort/hvide fotostater af kvindeskroppe i bevægelse, undertiden klippet sammen og lagt i en sandwich af plexiglas, fungerer egentlig som hendes lærred, hvorpå hun så lægger nogle yndigt sarte perle- streger i slyngede blomsteragtige arabesker - disse bearbejdnige giver associationer til de austral- ske aboriginals »drømmespor«, men Gilje falder ikke i den etno- sentimentale grøft, hendes linjer har samme kunstneriske virkning

(og sandsynligvis formål) som Sjøholms ornament: De mod- siger rummet - her kroppens volumen - og bevægelsen (den diffuse kontur) - ved prægnant og i farver at lægge sig på tværs i fladen og signalere et åndeligt anliggende, tydeligt i »Impul- ser«, hvor man nærmest kan tale om tankestreger!

Jeg tror på en måde, at udstil- lingen i Bøvlingbjerg illustrerer noget som atter optager verdens unge kunstnere: Erkendelsen af at rummet på samme tid er en umulighed og en nødvendighed, en paradoksal indsig, der enten kan føre til frustration, dekorati- on eller kunst; jeg mener det er det sidste, der er på færde i Tang- søgade 4.

Klavs Weiss er allerede i gang med at forberede den næste udstilling med bl.a. den tyske grafiker Rudolf Wiemer, derefter bliver det folk fra Japan, Finland, Canada mm., som han har udstil- let sammen med rundt omkring på forskellige biannaler.

Cathrine Gilje: »Impulser«.